

12 вбивчих днів

КУПИТИ

Під час навчання в коледжі вісім друзів створили Спільноту вбивчих маскарадів. Таємниці, які вони розгадували, були жахливими та блискуче продуманими, але головне — вони були вигаданими. До останнього різдвяного маскараду, на якому зник один із учасників товариства...

Дванадцять років по тому Спільнота вбивчих маскарадів збирається знову в маєтку Снеллбронх. І серед них є Чарлі — актриса, що бореться за життя. Чарлі завжди була на периферії цієї високопоставленої групи, але вирішила возз'єднатися зі своїми друзями за обіцянки допомоги в кар'єрі. Після прибуття кожен отримує нову особистість, а сам сетинг — колядка «Дванадцять днів Різдва»: леді Партридж, містер Ґолд, Лорд Ліпворт, доктор Свон і міс Коллі. Гра починається, і все наче так само, як і в старі часи. До наступного ранку, коли леді Партридж знайшли мертвою. Повішеною. На груші.

Чи дозволять проникливе око Чарлі та її статус аутсайдерки викрити вбивцю? Чи її спіткатиме така ж доля? І чи вбивця серед них? Аби виграти гру й дожити до різдвяного ранку, їм доведеться разом відкрити правду про себе, те, ким вони стали, і те, що насправді сталося тієї фатальної ночі дванадцять років тому.

Річарду — ми це добили

Первинний рапорт про зникнення особи

Норфолкська поліція

Відповідальний офіцер: Роберт Меллоу, номер жетона PC 4591

Дата складання рапорту: 26.12.2011

Реєстраційний номер: 3242/11

Ім'я зниклої особи: Боніфейс, Карл Едвард.

Дата народження: 26.03.1990 (21 рік).

Загальний опис: зріст 190 см. Раса європеїдна. Статура худорлява. Шульга. Очі карі. Волосся темно-руде. Шкіра світла.

Одяг: червоні оксамитові штани, знизу облямовані білим хутром, червона оксамитова куртка з білою хутряною обляміркою, широкий чорний ремінь і штучна біла борода (костюм Санта-Клауса, без шапки). Може видаватися пораненим, проте кров, імовірно, штучна.

Проблеми зі здоров'ям: немає.

Особистий автомобіль: «ауді-а1», колір червоний. Номерний знак JJ11 XNZ. Також у розшуку.

Повні обставини зникнення: двадцять п'ятого грудня 2011 року о 02:15 нам доповіли про дзвінок від Еліс Електри Боніфейс щодо зникнення людини, Карла Боніфейса. Особа, яка звернулася до поліції, була збентежена, робила низку заяв, як-от «він мав бути трупом» і «як взагалі можна зникнути в зачиненій кімнаті?». Після слів «я його штрикнула ножом» було вирішено реагувати негайно.

Роберт Меллоу, номер жетона PC 4591, прибув на місце, до маєтку Феншо, разом з Августін Едюзан, номер жетона PC 7752. Після прибуття вони виявили групу студентів у костюмах 1930-х років і дізналися, що гості вечірки використовували згаданий маєток як місце проведення детективної гри «Смерть Санти». Згідно зі свідченнями компанії, яка там зібралася, того вечора була черга зниклої особи «бути трупом». Приблизно о 21:00 міс Боніфейс, сестра зниклої особи, зімітувала удар гострим предметом у майстерні маєтку й закрила брата в кімнаті, після чого забрала із собою ключ і заховала його. Коли вона повернулася з іншими гравцями до кімнати, зниклої особи в ній уже не було. Інформація про існування будь-яких інших ключів від згаданої кімнати відсутня, слідів зламу на замку не виявлено, також викликає сумніви припущення, що

зникла особа могла покинути кімнату, скориставшись вікном, оскільки віконний отвір занадто вузький.

Студенти самостійно шукали зниклу особу приблизно дві години, поки не облишили пошуки, після чого зібралися в тій самій майстерні, з якої зникла вказана особа, щоб там очікувати на прибуття поліції.

Усі учасники вечірки погодилися, що містер Боніфейс завжди був цілковито залучений у перебіг детективної гри, тож малоімовірно, що він вирішив просто взяти й піти. Однак під тиском усі вони визнали, що він також полюбляв розігрувати друзів, й останнім часом поведився досить дивно та для себе нетипово. Офіцери поліції провели ретельний обшук усієї території, проте зниклої особи не знайшли. У кімнаті зниклого чоловіка знайдено шапку Санти, яка була на ньому, коли його бачили востаннє, її вилучено як речовий доказ. Машина та айфон містера Боніфейса зникли, телефон поза зоною. Проведено ретельний обшук території, а також опитано свідків.

Рівень ризику — низький. Висновок підлягає подальшому перегляду. Суб'єкта зареєстровано в переліку зниклих осіб у базі даних поліції, опис передано для розслідування.

Частина перша

Знайомство

1

Тебе запрошено на вбивство.

Чарлі вже чотири години тримає в руці запрошення, виготовлене з якісного кремового картону, погладжує пальцями глянцеve каліграфічне тиснення. Подробиці: час і місце вбивства, дрескод, запит на підтвердження участі. Чорні кутики картки вже почали затиратися від постійного контакту з її пальцями.

Автобусом з Лондона до Інвернесса їхати дванадцять годин, якщо без заторів, проте сьогодні Святвечір, і, здається, усі жителі Британських островів прагнуть дістатися додому до близьких саме цим відрізком шосе - що сполучає Перт із Пітерборо.

За три години в дорозі слова в книжці почали зливатися в одну розмиту пляму, а через п'ять — посеред її улюбленого трукрайм-подкасту сів телефон. Й ось минуло майже десять годин. Загальний настрій в автобусі пройшов стадії від нетерплячки до втоми й досяг рівня виснаження а-ля «господи-коли-вже-це-закінчиться». Діти протяжно й монотонно скиглять про свої страждання та нудьгу; дорослі соваються на сидіннях, дратуються та зітхають. Гостроліктий чувак на сусідньому сидінні широко розставив ноги й цікає щоразу, коли Чарлі намагається вмотитися в кріслі, переносючи вагу з однієї заанімілої сідниці на іншу. Вона вдивляється в тьмяне замацане вікно, на сотні метрів тягнучки попереду, укотре нагадуючи собі, що це був найдешевший шлях. Їй треба берегти кожную копійчину, якщо хоче з'їхати від Метта на Новий рік, навіть якщо Елі підкине трохи грошенят.

Коли Чарлі вперше показала запрошення Метту, ідея піти від нього ще не чітко сформувалася в її голові — лише вогник майбутнього наміру, щось, до чого, можливо, колись дійде черга, якщо стане геть погано. Вона досі себе переконувала, що стосунки — це не про кохання-зітхання та взаємну підтримку, а про те, щоб спізнати споріднену душу. Вони так добре знали

одне одного, що Чарлі завжди могла наперед здогадатися, що саме Метт збирався сказати, особливо коли це було щось, чого їй не хотілося чути.

— Що за манірна маячня, — сказав він, зиркаючи на тиснений заголовок.

— Хто пожертвує своїм Різдвом, щоб пограти в дурнувату гру?

— Ну я...

Чарлі почала було відповідати, але хіба це поясниш словами? Дивовижна креативність усього дійства, Карлова блискуча винахідливість, задоволення від можливості на кілька годин або навіть на кілька днів позбутися своєї старої закомплексованої студентської особистості й перетворитися на когось іншого, вишуканого, або меткого, або взагалі здатного на вбивство. Коли було добре, то було, ах, як добре. Карл був неперевершеним. А потім усе зійшло на пси. Метт лише закотив очі.

— Треба бути геть сказеною, щоб проводити час із цими людьми. Ти ж тільки й робила, що нила, як лайняно з ними почувалася.

У чомусь він, поза сумнівом, мав рацію. Завжди. Важко було не погодитися, а втім, у голові лунав слабенький голосочок: «Але й ти примушуєш мене лайняно почуватися, та я все одно з тобою проводжу час».

Усе ж поміркована частина її свідомості знала, що варто відмовитися від запрошення Елі — порвати його на клаптики, здати на переробку, як і пропонував Метт. Чарлі доклала значних зусиль, щоб позбутися почуття хворобливої залежності, яке вона переживала із часів своєї участі в Спільноті вбивчих маскарадів. Це почуття сягало коренями її глибинного переконання: якщо вона буде трохи кумеднішою, крихту кмітливішою чи вправнішою, то всі забудуть, що вона інакша — що її тато простий кухар-трудоголік, що в її будинку лише п'ять кімнат, що вона ходила у звичайнісіньку школу — і приймуть за свою.

Однак це не те почуття, якого можна легко позбутися. Воно трималося в ній, як статична електрика на синтетиці, тінню ходило за нею на кожне прослуховування. Це був ніби голод — але той, що в людей викликає жаль, а не бажання взяти тебе на роботу. Певно, саме це марево відчаю приваблювало Метта. У своїх дівчатах він цінує поступливість і бажання догодити.

Спершу Чарлі вирішила, що найлегше просто ігнорувати Елі. Зрештою, саме так з нею поводитися більшість маскарадців після розпаду групи. Та Елі не з тих, кого легко ігнорувати.

Кілька тижнів по тому на електронну пошту надійшло переконливе й солодке повідомлення:

Знаю, ти не надто їх любиш, але минуло так багато часу, і всі вони вмирають від бажання знову з тобою зустрітися.

Та якщо досі сумніваєшся, просто постався до цього як до звичайного акторського підробітку!

Услід за повідомленням надійшла пропозиція доволі пристойної суми авансу й ще більшої суми, обіцяної на Новий рік, Саме стільки грошей вистачило б, аби почати все з початку. До того часу її примарний намір піти від Метта набув реалістичнішої форми. Чарлі сказала йому, що це кінець, проте все ще була вимушена спати на його дивані, поки намагалася нашкрябати на житло.

— Власне, про це й мова, Чарлі,— сказав він, коли був у доброму гуморі.
— Я потрібен тобі, сама ти нізащо не впораєшся.

Що ж, може, ці гроші від Елі стануть зрештою непоганим стартом для Чарлі.

Елі так прямим текстом і розписала у своєму посланні:

....не забувай, що я вже допомагала тобі отримувати ролі, і ще маю в запасі декілька корисних знайомств і кілька цікавих для тебе проєктів у роботі...

Цього вистачило, щоб переконати Чарлі відсунути вбік сумніви й погодитися.

Усі, хто лишився в Спільноті маскарадів, — принаймні всі, окрім Чарлі, - протягом останнього десятка років досягли немовірних вершин. Елі прокладала зразковий шлях успіху в одній з найуспішніших рекламних агенцій у країні.

КУПИТИ